σπιτ' δε' ἐ τι ὁ ἀφέν, αὐτ' δε'
χτιλιάν.

Τεῖνι εἰσηγήσεδε για' ξ'ὁλοις'
ἐκεῖνος ποὺ δε' ἤτον ἐνὶ ἀφέν.
Ἐτ' ἀλλος δε' εἶνα ἀκριβαδὸς ξελαφὶ
δεμένε' ἀπ' ὁλα. Ἦτ' ἐμάθαμεν
ὅτι ὁ Θεὸς δε' ἐπιθυμεῖ νὰ ἐμολογοῦμεν
ὅ,τι κακὸν τὰ παιδάκια, τι ὄντον
ἐθρίσαν· δαιμόνε' ἐ ἀφανίσαν·
ἐθλάψαν· ἐ ἔκαμαν ἐπίτηδες. Ἐτο ἐλαν
ὅτι ἤτανε μεγάλη ἀμαρτία ξελαφὶ ἔνος,
ἀπὸ ἔτσι ξέρε ἐκκλησιὰ νὰ
πάρουνε· ἐ ἐλεημοσύνη ἐσυχώρε. Ἐτ' ἀλλα
ἐς ἔκαμε μεγάλα ἁμαρτίαις.
Ὁ δάσκαλος ἐμᾶς ἔλεγε ἔτσι
ἐμαντάκαμαν νὰ βάζομε ἀλεῖφα στὸ
μύλο ἐπού κόβετον ὅλη τὴ σημασία
γι' αὐτὸ ἀφεῖ ἐμεῖς ἀπὸ παραπονιάρικα
μερὶ "αὐτοκυβέρνησις". Ἔτσ μᾶς
ἔλεγε ἤτανε τ' αὐτὸ ἔνα πρᾶμα.....
γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε ἀπὸ φόβο νὰ
μὴ βάλουν ἔνοχος μᾶ ἐξαφάνιση
ἐκείνης. Εἰδάμε.

Καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐξαπολύσαμε
ἀρκούδι. Τὰ δικά μας πόδια ἔκαμαν ἀγέλες